

[Miljøministeren]

til mig, stod, at hvis nødvendige sikkerhedsforanstaltninger på grund af overhængende fare for omfattende forurening skulle træffes og det havde en hastende karakter, så kunne udgifterne til disse sikkerhedsforanstaltninger afholdes frit, fordi jeg har en tekstanmærkning, nr. 50 til § 27, i finansloven for 1981, som enhver kan erkyndige sig om. Ifølge tekstanmærkningen er jeg bemyndiget til i tilfælde af katastrofer forårsaget af f.eks. oplagring af gifte og andre sundhedsfarlige stoffer at afholde alle fornødne udgifter ved ydelse af bistand til bekæmpelse af sådanne katastrofer.

Miljøstyrelsen fandt efter en besigtigelse og et møde med sagens parter, herunder kystinspektoratet, ikke, at situationen ved Harboør Tange indebar en sådan katastroferisiko, og derfor kunne man ikke tage disse midler i brug; der var ikke lovhjælp til det i tekstanmærkningen. Der var altså ingen akut situation, og tiden synes siden at have vist, at bedømmelsen var rigtig.

Der er således efter alle de oplysninger, jeg har fået, ingen som helst mulighed for, at en akut situation skulle have været opstået fra den 9. januar og indtil i dag, og hvis situationen af de sagkyndige bliver vurderet anderledes, vil jeg selvfølgelig have mulighed for omgående at tilvejebringe de nødvendige økonomiske midler til at imødegå en overhængende fare. Hvordan en sådan akut fare i givet fald skal imødegås rent teknisk, tør jeg ikke i dag udtale mig om i detaljer, men at det vil ske, kan jeg forsikre fru Margrete Auken om, således som jeg gjorde det over for folketingets miljø- og planlægningsudvalg, måske på et tidspunkt, hvor fru Margrete Auken ikke har været til stede.

Margrete Auken (SF):

Det viser sig altså at være rigtigt, at de midler, ministeren har til sin rådighed, er økonomiske, og det er selvfølgelig et bevægende syn at se ministeren stå i stormvejr ved Vesterhavet og hælde millionerne ud over depotet; det vil være kostbart, men det vil ikke have nogen virkning.

Det, som vi i dette svar fik helt klart at vide igen, er, at man håber, at der ikke kommer en storm. Det er rigtigt, at der ikke har været en storm endnu, der har revet depotet væk, siden vi sidste gang snakkede sammen,

men man har ikke andet end dette håb, og så kan man jo tage til efterretning, at ministeren siger, at skulle der opstå en akut situation, dvs. hvis det trækker op til storm, så vil ministeren stå deroppe med hele styrelsen og kystinspektoratet, og hvad vi ellers har, og så vil de skynde sig at gribe til noget der, hvor det stormer først, fra sydvest og derefter fra nordvest, og så, hvor strømmene river depotet ind over det Ramsarområde, man er godt på vej til at grave ud i øjeblikket, eller måske oven i købet ind i Limfjorden, hvad der kan ske, hvis strømmen trækker det op gennem kanalen ved Thyborøn.

Jeg vil godt spørge ministeren, om det er det svar, vi har lov til at ringe tilbage til de mennesker deroppe, der virkelig har ventet spændt på at høre, hvad det er, man kan gøre. Har man overhovedet ikke andet i virkeligheden end penge, som man ikke vil bruge, og så håbet om, at det ikke bliver så voldsomt blæsevejr, at dette bliver farligt?

Og så én gang til: kan jeg ikke godt få en forklaring på de 150 m for 2 år siden og 35 m nu? Det er ikke første gang, jeg beder om at få den forklaring, og det bliver mere og mere påfaldende, at ministeren ikke giver mig den. For 2 år siden sagde H. B. Sørensen: der er 150 m fra kystlinjen og ind til depotet. Nu er der 35 m. Hvordan er det gået til? Er det inspektøren, der ikke har kendt sine ting, eller ædes der så hurtigt? Kan vi ikke godt få en forklaring?

Miljøministeren (Erik Holst):

Det er ikke noget stort håb, jeg nærer om, at fru Margrete Auken skal kunne forstå forklaringen. Dette spørgsmål har været gennemgået under et samråd i folketingets miljø- og planlægningsudvalg, og her har jeg redegjort for alle detaljer og alle spørgsmål i forbindelse med dette anlæg og disse forhold. Jeg har fortalt, hvad der var vores vurdering, og hvad det er for et undersøgelsesarbejde, der nu pågår siden besigtigelsen. Det vil tage ca. 2 måneder, inden en endelig afgørelse af, hvilke ting der skal gøres ved anlægget, kan træffes. Jeg nærer altså ikke nogen forhåbning om, at fru Margrete Auken kan forstå det, uagtet vi i næsten timevis har diskuteret de spørgsmål under fru Margrete Aukens tilstedeværelse i miljøudvalget.